# ORĘDOWNIK
## POWIATU MORSKIEGO

Wychodzi w środę i w sobotę w miarę potrzeby. — Prenumerata miesięczna wynosi 2.00 złote. — Poszczególny numer 60 groszy.

Ogłoszenia w części nieurzędowej przyjmuje się za opłatą 80 gr od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 złotych od wiersza.

Administracja: Wydział Powiatowy w Wejherowie. Telefon 30 i 50.

Nr. 19. | Wejherowo, sobota, dnia 11 maja 1929 r. | Rok III.

**Treść:**



**91.**

**USTAWA**

z dnia 23 marca 1929 r.

**o wystawianiu skryptów dłużnych i pokwitowań przez osoby, nieumiejące lub niemogące pisać.**

**Art. 1.** Osoby, nieumiejące lub niemogące pisać, korzystając z pożyczek z funduszów państwowych lub z państwowych instytucyj kredytowych, mogą niezależnie od trybu, przewidzianego w obowiązującem ustawodawstwie, wystawiać skrypty dłużne i pokwitowania, zastępując podpis odciskami wielkich palców (kciuków) obu rąk, lub z braku ich dwoma odciskami innych palców, wedle możności, różnych rąk. Odciski te winny być uwierzytelnione przez wójta gminy lub przełożonego zarządu gminy (burmistrza lub prezydenta miasta). Stwierdzenie tożsamości osoby, która odciski te uczyniła, jako też samego faktu uczynienia tych odcisków; stwierdzenie, któremi palcami te odciski uczyniono, a wreszcie faktu odczytania tej osobie wystawianego przez nią dokumentu dokonane będzie przez dwóch piśmiennych świadków, którzy okoliczności te stwierdzą swemi podpisami.

**Art. 2.** Formalności, przewidziane w art. 1, będą stosowane także do osób, nieumiejących lub niemogących pisać, które udzielają poręczeń za pożyczki, określone w art. 1.

**Art. 3.** Postanowienia art. 1 i 2 nie mają zastosowania do aktów, sporządzonych przez osoby ślepe, głuche lub nieme, oraz do aktów, mających być podstawą czynności hipotecznych.

**Art. 4.** Wysokość opłat, pobieranych przez zarządy gmin za czynności, przewidziane w art. 1 i 2, ustali rozporządzenie Rady Ministrów.

**Art. 5.** Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

**Art. 6.** Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki.
Prezes Rady Ministrów: K. Bartel.
Minister Sprawiedliwości: St. Car.
Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj - Składkowski.

---

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Wejherowo, dnia 29. 4. 1929 r.

Starosta: Lipski.

---

**92.**

**USTAWA**

z dnia 23 marca 1929 r.

**o opłatach od ogierów, nieposiadających świadectw uznania.**

**Art. 1.** Ustanawia się opłatę na rzecz Państwa od ogierów, nieposiadających świadectw uznania, przewidzianych w prze-

pisach obowiązujących o nadzorze państwowym nad ogierami.

Opłata pobierana będzie od roku kalendarzowego 1931 włącznie.

**Art. 2.** Wysokość opłaty od jednego ogiera wynosi 50 złotych za każdy rok kalendarzowy.

Do uiszczenia opłaty obowiązany jest posiadacz ogiera.

Opłata winna być wniesiona najpóźniej do dnia 1 kwietnia każdego roku do zarządu właściwej gminy (art.5).

**Art. 3.** Zarządy właściwych gmin (art. 5) prowadzić będą spisy ogierów, podlegających opłacie, oraz pobierać te opłaty. Za czynności te właściwe gminy otrzymywać będą 25% pobranych opłat.

**Art. 4.** Od opłaty wolne są:

a) ogiery, stanowiące własność Państwa, oraz

b) ogiery, które nie ukończyły 3 lat, licząc od dnia 1 stycznia roku urodzenia konia.

Od opłaty wolne są również ogiery, biorące udział w wyścigach, konkursach i innych próbach koni, z wyjątkiem wystaw i pokazów, pod warunkiem, że ich posiadacze mają poświadczenie, stwierdzające uczestnictwo ogierów w tych próbach.

Poświadczenie wydawać będzie Ministerstwo Rolnictwa.

**Art. 5.** Posiadacze ogierów, podlegających opłacie, winni ogiery te zgłaszać każdego roku, najpóźniej do dnia 1 lutego, według stanu z dnia 1 stycznia danego roku, w zarządzie gminy właściwej dla miejsca, w którem ogier stale się znajduje.

**Art. 6.** Winni naruszenia postanowień art. 5 ustawy niniejszej ulegną karze do 100 złotych lub karze zastępczej aresztu do 3 dni.

Orzecznictwo w sprawach wykroczeń, określonych w artykule niniejszym, należy do władz administracyjnych.

**Art. 7.** Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa.

**Art. 8.** Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów: K. Bartel.

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski.

---

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Wejherowo, dnia 29. 4. 1929 r.

Starosta: Lipski.

---

**93.**

## Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

z dnia 30 marca 1929 r.

**w sprawie doręczania pism sądowych przez policję państwową.**

Na podstawie art. 145 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) zarządza się co następuje:

**§ 1.** Prócz wypadku przewidzianego w art. 145 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) policja państwowa doręcza pisma sądowe w następujących wypadkach:

1) jeżeli adresat prowadzi taki tryb życia (podróżujący, włóczęga, bezdomny i t. p.), że celem doręczenia do rąk własnych konieczne jest czuwanie nad jego zjawieniem się w miejscowości, w której znajduje się posterunek lub komisarjat policji państwowej;

2) jeżeli wezwanie do stawienia się usiłowano doręczyć przez inny organ, który stwierdził, że adresat kilkakrotnie uchylał się od doręczenia, a sąd doręczenie do rąk własnych postanowił ponowić;

3) jeżeli funkcjonarjusz policji państwowej obecny w sądzie w charakterze urzędowym lub jako świadek, udaje się z sądu do rejonu posterunku (komisarjatu) lub przez rejon posterunku (komisarjatu), w którym należy doręczyć wezwanie pilne ze względu na zapobieżenie odroczenia rozprawy głównej lub apelacyjnej;

4) jeżeli sędzia śledczy lub prokurator dokonywa czynności poza budynkiem sądowym, a wezwanie dotyczy osoby, której przesłuchanie bezzwłoczne lub na miejscu czynności sędzia lub prokurator uzna za konieczne;

5) jeżeli sędzia śledczy lub prokurator zarządza odszukanie osoby, nieznanej z adresu, z jednoczesnem doręczeniem jej wezwania;

6) jeżeli sędzia śledczy lub prokurator ze względu na cel śledztwa lub dochodzenia, który w razie opóźnienia lub innego sposobu doręczenia byłby udaremniony, zarządza wezwanie oznaczonej osoby do bezzwłocznego stawienia się (lub w ciągu kilku godzin), przewidując na wypadek nieusprawiedliwionego niestawiennictwa bezzwłoczne sprowadzenie przymusowe;

7) jeżeli doręczenie zarządzono w postępowaniu doraźnem.

**§ 2.** W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt. 1 i 2 doręczenie przez policję państwową można zarządzić tylko poleceniem pisemnem za zezwoleniem i podpisem kierownika sądu względnie prokuratury (wydziału — oddziału — zamiejscowego).

**§ 3.** W wypadku przewidzianym w § 1 pkt. 3 funkcjonarjusz policji państwowej może bądź doręczyć wezwanie osobiście, bądź celem doręczenia wręczyć je za potwierdzeniem pisemnem policji państwowej danego rejonu (posterunkowi — komisarjatowi), właściwej zaś władzy gminnej tylko wówczas, jeżeli co do doręczenia w porę niema żadnych wątpliwości; wręczenie woźnemu sądowemu sądu grodzkiego jest dopuszczalne, jeżeli nie powstanie stąd zwłoka i doręczenie ma nastąpić w siedzibie sądu grodzkiego.

**§ 4.** W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt. 4, 5, 6, 7 dopuszczalne jest także ustne wezwanie odnośnej osoby za pośrednictwem funkcjonarjusza policji państwowej, jeżeli według obowiązujących przepisów wezwanie pisemne nie jest konieczne.

**§ 5.** Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: St. Car.

Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj - Składkowski.

---

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Wejherowo, dnia 29. 4. 1929 r.
Starosta: Lipski.

---

**94.**

**Rozporządzenie Ministra Skarbu.**

z dnia 30 marca 1929 r.

**w sprawie poboru w okresie od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. nadzwyczajnego 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych.**

Na zasadzie art. 10 i 12 ustawy skarbowej z dnia 25 marca 1929 r. na okres od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 183) zarządza się co następuje:

**§ 1.** W okresie od 1 kwietnia 1929 r. do 31 marca 1930 r. pobierany będzie nadzwyczajny dodatek w wysokości 10% do uiszczanych w tym okresie podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych względnie przymusowo ściąganych w tym samym okresie zaległości wyżej wymienionych danin.

Powyższy nadzwyczajny dodatek nie będzie pobierany od podatku dochodowego od uposażeń służbowych (dział II ustawy o państwowym podatku dochodowym, Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 58, poz. 411), podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych, przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), opłat celnych, jak również do dodatków samorządowych.

**§ 2.** Należności skarbowe, określone w ustępie pierwszym § 1 niniejszego rozporządzenia, które w dniu 31 marca 1930 r. będą stanowiły zaległość, zostaną pobrane w okresie po 31 marca 1930 r. łącznie z nadzwyczajnym 10% dodatkiem.

**§ 3.** Nadzwyczajny 10% dodatek będzie pobierany równocześnie z uiszczeniem danin publicznych. Od dodatku tego nie będą obliczane kary za zwłokę, względnie odsetki za odroczenie.

**§ 4.** Obliczanie i pobór nadzwyczajnego 10% dodatku należy do obowiązku tych organów, które są powołane do wymiaru i poboru odnośnych danin publicznych.

**§ 5.** Nadzwyczajny dodatek w wysokości 10% należy uiścić bez osobnego zawiadomienia ze strony władzy.

**§ 6.** Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1929 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: Grodyński.

---

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Wejherowo, dnia 29. 4. 1929 r.
Starosta: Lipski

---

**95.**

**Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu**

z dnia 29 marca 1929 r.

**o wprowadzeniu obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy narzędzi mierniczych niektórych rodzajów przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku.**

Na podstawie art. 18 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661) zarządzam co następuje:

**§ 1.** Obowiązkowi legalizowania przed przeznaczeniem do sprzedaży lub oddaniem do użytku podlegają nowe (nowowyrabiane) narzędzia miernicze wyrobu krajowego następujących rodzajów:

1) przymiary bławatne,
2) suwaki miernicze zwyczajne (do mierzenia średnic okrągłego materjału leśnego),
3) przyrządy do mierzenia wzrostu ludzi i zwierząt,
4) przyrządy do pomiaru powierzchni skór,
5) pojemniki zwyczajne,
6) pojemniki dokładniejsze,
7) menzury zwyczajne (cylindry miernicze),
8) przyrządy do odmierzania płynów,
9) przyrządy miernicze do mleka ze skalą pływakową,
10) posiadające oznaczenia miary (wzorcowane) bańki (konwie) do mleka,
11) odważniki użytkowe zwyczajne,
12) odważniki użytkowe dokładniejsze,
13) wagi dźwigniowe z wyjątkiem a) wag dostosowanych do celów, wymagających dokładności wyższej od przepisanej dla wag handlowych dokładniejszych, b) wag uchylnych do listów i chemikalij o dźwigu do 50 dkg. włącznie i c) wag automatycznych (przepływomierzy, np. typu „Chronos", „Libra" i t. p.),
14) wagi sprężynowe pomostowe,
15) gazomierze do gazu sztucznego,
16) gęstościomierze zbożowe (przyrządy do mierzenia masy właściwej czyli gęstości zboża w stanie zsypnym),
17) liczniki energji elektrycznej,
18) transformatory miernicze.

**§ 2.** Narzędzia miernicze, wymienione w § 1-ym, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do sprzedaży, przyczem do uzyskania legalizacji obowiązany jest wytwórca.

Wypuszczenie takich narzędzi mierniczych z wytwórni przed zalegalizowaniem może nastąpić tylko za zezwoleniem władz legalizacyjnych. Sprzedawcom wyżej wskazanych narzędzi mierniczych wolno je przechowywać na sprzedaż i sprzedawać tylko z nienaruszoną cechą legalizacyjną, choćby taką, której ważność wygasła.

Jeżeli nabywcą liczników energji elektrycznej wyrabianych w kraju jest elektrownia uprawniona do legalizacji liczników energji elektrycznej, to liczniki te mogą być przez wytwórcę dostarczone elektrowni niezalegalizowane.

**§ 3.** Narzędzia miernicze, wymienione w § 1-ym, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, wolno przechowywać na sprzedaż nielegalizowane, lecz tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dn. 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661). Narzędzia te powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przyczem do uzyskania legalizacji tych narzędzi obowiązany jest dostawca. Legalizacja wag fundamentowanych może być uzyskana zarówno przez dostawcę, jak i przez nabywcę wagi. W wypadku, gdy dostawca nie przyjmuje na siebie obowiązku uzyskania legalizacji wagi fundamentowanej, winien bezzwłocznie zawiadomić o tem właściwy okręgowy urząd miar, podając miejsce ustawienia wagi i dokładny adres nabywcy, a w razie zbrakowania wagi przy legalizacji pierwotnej obowiązany jest doprowadzić ją do stanu godnego legalizowania.

**§ 4.** Obowiązkowi legalizowania po naprawie, a przed oddaniem do użytku podlegają narzędzia miernicze rodzajów, wymienionych w § 1-ym, oraz przepływomierze (wodomierze) wodociągowe. Do uzyskania legalizacji obowiązana jest osoba lub zakład, który dokonał naprawy.

**§ 5.** Obowiązkowi legalizowania przed oddaniem do sprzedaży względnie do użytku podlegają również narzędzia miernicze rodzajów wymienionych w § 1-ym, sprowadzone z zagranicy przez sprzedawców i pośredników w sprzedaży tych narzędzi.

**§ 6.** Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5-ym, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zgłoszone przez importera do legalizacji w ciągu 14 dni od dnia otrzymania ich z zagranicy i mogą być oddane do sprzedaży dopiero po ich zalegalizowaniu. Przechowywać na sprzedaż i sprzedawać takie narzędzia miernicze wolno tylko z nienaruszoną cechą legalizacyjną, choć by taką, której ważność wygasła.

Jeżeli importerem narzędzi mierniczych jest przedstawiciel w Polsce tej fabryki zagranicznej, która te narzędzia wyrabia, to zamiast wyżej wymienionego 14-dniowego terminu przysługuje mu termin sześciotygodniowy; jeżeli jednak dana fabryka zagraniczna posiada w Polsce więcej niż jednego przedstawiciela, to prawo korzystania z ulgowego terminu przysługuje tylko jednemu z nich.

**§ 7.** Narzędzia miernicze, o których mowa w § 5-ym, tych rodzajów, których legalizacja, w myśl odnośnych przepisów, odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przyczem do uzyskania ich legalizacji obowiązany jest dostawca (importer). Przechowywać na sprzedaż takie narzędzia miernicze wolno tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661).

**§ 8.** Przepływomierze (wodomierze) wodociągowe wolno przechowywać na sprzedaż i sprzedawać bez ich legalizacji, lecz tylko legalne w rozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661).

**§ 9.** Termometry wyrabiane w kraju oraz sprowadzane z zagranicy wolno przechowywać na sprzedaż i sprzedawać nielegalizowane, lecz tylko takie, które wzorcowane są w legalnej jednostce temperatury (art. 7 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. — Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661), t. j. posiadają tylko skalę stustopniową (Celsjusza).

**§ 10.** Od obowiązku, ustalonego w §§ 1 i 5 niniejszego rozporządzenia, mogą być zwolnione narzędzia miernicze, rodzajów wymienionych w § 1-ym, których wygląd zewnętrzny wyróżnia się dostatecznie od narzędzi mierniczych powszechnie stosowanych w obrocie publicznym, lub takie narzędzia miernicze nieodpowiadające ściśle przepisom o warunkach legalizowania, których przeznaczenie umożliwia zwolnienie tych narzędzi od ich legalizowania. Zwolnienia takie mogą być uzależnione od wypełnienia pewnych warunków.

§ 11. Liczniki energji elektrycznej i transformatory miernicze, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdowały się na składzie u sprzedawców tych przyrządów, mogą być przechowywane na sprzedaż i sprzedawane bez uprzedniej legalizacji do dnia 1 lipca 1929 r., o ile są legalne w zrozumieniu art. 11 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 72, poz. 661).

**§ 12.** Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z wyjątkiem postanowień w §§ 5—7, które wchodzą w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia, i postanowień § 9-go, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1931 roku.

Minister Przemysłu i Handlu:
E. Kwiatkowski.

---

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Wejherowo, dnia 4. 5. 1929 r.
Starosta: Lipski.

---

### 96.
### Rozporządzenie
### Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości
z dnia 25 kwietnia 1929 r.
### o lichwie pieniężnej.

Na podstawie §§ 2, 4, 5, 8 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) oraz art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1926 r., dotyczącej przedłużenia mocy obowiązującej tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 372) zarządza się co następuje:

**§ 1.** Przedsiębiorstwa trudniące się czynnościami bankowemi, obowiązane są sporządzać na 31 marca, 30 czerwca, 30 września i 31 grudnia każdego roku, wykazy:

a) najwyższych wymawianych i pobieranych procentów i prowizyj:

1) przy dyskoncie weksli,

2) przy rachunkach debetowych otwartego kredytu,

3) od pożyczek terminowych,

4) od pożyczek na zastaw papierów wartościowych i towarów,

5) od pożyczek na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, przyczem winna być wyszczególniona wysokość wynagrodzenia, pobieranego za ubezpieczenie ruchomości, ich przechowanie i szacowanie,

6) od gwarancyj, udzielanych z tytułu eksportu,

7) od gwarancyj, udzielanych w formie indosu na wekslu i innych;

b) najwyższych opłat, pobieranych jednorazowo przy czynnościach:

1) inkasa,

2) zleceń giełdowych,

3) wydawania akredytów.

Wykazy powyższe za każdy kwartał winny być przedstawiane właściwym izbom skarbowym w ciągu pierwszych pięciu dni następnego kwartału.

Za datę przedstawienia uważaną będzie również data nadania na pocztę listu poleconego z wykazem.

**§ 2.** Korzyści majątkowe, osiągane przy czynnościach kredytowych, wyszczególnionych w wykazach w myśl poprzedniego paragrafu, nie mogą przekraczać 13% w stosunku rocznym.

Przepis, zawarty w ustępie 1 niniejszego paragrafu, nie obejmuje zwrotu kosztów porta, damna i opłat stemplowych, oraz nie obejmuje prowizji obrotowej na rachunkach otwartego kredytu i bieżących, która jednak nie może przekraczać $^{1}/_{4}$% od salda początkowego danego okresu.

Przy pożyczkach na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, korzyści majątkowe nie mogą przekraczać 13% w stosunku rocznym tytułem procentów i prowizyj od udzielanych pożyczek, oraz aż do odwołania 1% miesięcznie od sumy udzielanych pożyczek, tytułem wynagrodzenia za zabezpieczenie przedmiotów zastawu, ich przechowanie i szacowanie.

**§ 3.** Izby skarbowe nie później niż w dniu 10 każdego miesiąca odsyłają otrzymane wykazy wraz z odpowiednim spisem do Ministerstwa Skarbu. Jednocześnie izby nadsyłają listę instytucyj bankowych, które wymienionych wykazów w terminie nie nadesłały.

**§ 4.** Kontrola nad wykonaniem przepisów, zawartych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) oraz w rozporządzeniu niniejszem, przez spółdzielnie, trudniące się czynnościami bankowemi i należące do związków rewizyjnych (art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach — Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), może być na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu powierzona związkom rewizyjnym.

**§ 5.** Spółdzielnie, należące do tych związków rewizyjnych, które uzyskały prawo kontroli na podstawie § 5 niniejszego rozporządzenia, czynią zadość obowiązkowi przewidzianemu w § 1 tegoż rozporządzenia, przedstawiając wykazy w oznaczonym terminie właściwym związkom rewizyjnym

W razie stwierdzonego przekroczenia przepisów, zawartych w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, związek rewizyjny obowiązany jest zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową II instancji.

**§ 6.** Winni przekroczenia przepisu, zawartego w § 2 niniejszego rozporządzenia, ulegają karze, przewidzianej w § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574).

**§ 7.** Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 556) ze zmianami, wprowadzonemi rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 1927 r., zmieniającem rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 931).

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
Ig. Matuszewski.
Minister Sprawiedliwości: St. Car.

---

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Wejherowo, dnia 4. 5. 1929 r.
Starosta: Lipski.

---

### 97.
### Ogłoszenie
### dot. likwidacji Referatu Inwalidzkiego przy P. K. U. w Kościerzynie.

Czynności administracji wojskowej w zakresie opieki nad inwalidami objęło z dniem 1 kwietnia 1929 r. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

W związku z tem z dniem 25 kwietnia 1929 r. przekazane zostały sprawy, załatwiane do tego czsu przez Referat Inwalidzki w P. K. U. Kościerzyna, do Powiatowego Urzędu dla spraw inwalidów wojennych w Kościerzynie. Urząd ten znajduje się przy Starostwie powiatowem w Kościerzynie.

We wszystkich sprawach inwalidzkich należy zatem zwracać się obecnie do Powiatowego Urzędu dla spraw inwalidów wojennych w Kościerzynie, a nie do P. K. U. Kościerzyna.

Powyższe podaję do wiadomości osób interesowanych. Pp. naczelnicy gmin winni o powyższem poinformować inwalidów wojennych w swej gminie.

Wejherowo, dnia 6. 5. 1929 r.

Nr. IV. S. 98/29.

Starosta: Lipski.

———————

**98.**

**Obwieszczenie dotyczące cen maksymalnych na chleb, mięso i wyroby mięsne w powiecie morskim.**

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19. VII. 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Robót Publicznych o regulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz cegły — Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 761 — w łączności z rozporządzeniem wykonawczem Wojewody Pomorskiego o przekazaniu uprawnień do wyznaczania cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów na powiatowe władze administracji ogólnej (Pomorski Dziennik Wojewódzki Nr. 18, poz. 146 1928 r.), ustalam po wysłuchaniu opinji Powiatowej Komisji Badania Cen, następujące ceny:

| | Dla półwyspu Hel t. j. miejscowości: Chałupy, Jastarnia, Kuśnica, Bór i Hel. | Dla Wejherowa i Pucka oraz reszty powiatu: |
|---|---|---|
| **Pieczywo:** | | |
| Chleb z 70% mąki żytniej za 1 kg | 0,52 zł | 0,48 zł |
| Bułka z 65% mąki pszennej wagi 40—45 gr. | 0,05 „ | 0,05 „ |
| **Wieprzowina:** | | |
| Karbonada za 1 kg | 4,40 „ | 4,00 „ |
| Szynka, brzuchowina i karkówka za 1 kg | 4,00 „ | 3,60 „ |
| Słonina I. gatunku za 1 kg | 4,40 „ | 4,00 „ |
| Słonina II gatunku | 4,00 „ | 3,60 „ |
| Smalec bez domieszki za 1 kg | 5,70 „ | 5,50 „ |
| Smalec z domieszką za 1 kg | 5,20 „ | 4,80 „ |
| Nogi wieprzowe górna część za 1 kg | 1,90 „ | 1,70 „ |
| Nogi wieprzowe dolna część za 1 kg | 1,00 „ | 0,90 „ |
| Sadło za 1 kg | 4,40 „ | 4,00 „ |
| **Wołowina:** | | |
| Mięso bez kości lepszy gatunek za 1 kg | 4,40 „ | 4,00 „ |
| Mięso bez kości gorszy gatunek za 1 kg | 4,00 „ | 3,80 „ |
| Mięso na rosół za 1 kg | 2,90 „ | 2,60 „ |
| Mięso z kośćmi za 1 kg | 3,40 „ | 3 10 „ |
| **Cielęcina:** | | |
| I. gatunku od kulki za 1 kg | 4,50 „ | 4,20 „ |
| II gatunku za 1 kg | 3,40 „ | 3,10 „ |
| **Skopowina:** | | |
| Przodki za 1 kg | 2,80 „ | 2,70 „ |
| Kulki za 1 kg | 3,00 „ | 2,80 „ |
| **Wyroby mięsne:** | | |
| Kiełbasa mięsna sucha za 1 kg | 5,00 „ | 4,70 „ |
| Kiełbasa mięsna tłusta twarda za 1 kg | 4,60 „ | 4 20 „ |
| Kiełbasa mięsna tłusta za 1 kg | 4,60 „ | 4,20 „ |
| Kiełbasa mięsna I gatunku za 1 kg | 3,40 „ | 3,20 „ |
| Kiełbasa mięsna II. gatunku za 1 kg. | 2.20 „ | 2,00 „ |
| Wątrobianka pasztetowa za 1 kg | 4,80 „ | 4,60 „ |
| Wątrobianka I gatunku za 1 kg | 3,80 „ | 3,60 „ |
| Wątrobianka II. gatunku za 1 kg | 2,80 „ | 2,50 „ |
| Kiełbasa krwista I gatunku za 1 kg | 4,00 „ | 3,70 „ |
| Kiełbasa krwista II. gatunku za 1 kg | 2,80 „ | 2,50 „ |

| Dla półwyspu Hel t. j. miejscowości: Chałupy, Jastarnia, Kuśnica, Bór i Hel | | Dla Wejherowa i Pucka oraz reszty powiatu: |
|---|---|---|
| Kiełbasa krwista zwykła za 1 kg . . . | 2,40 zł | . . 2,20 zł |
| Kiełbasa ozorowa za 1 kg . . . . . | 4,20 „ | . . 3,80 „ |
| Kiełbasa czosnkowa I gatunku za 1 kg . . | 3,00 „ | . . 2,80 „ |
| Kiełbasa czosnkowa II. gatunku za 1 kg . . | 2,50 „ | . . 2,30 „ |
| Parówki I. gatunku za 1 kg . . . . | 5,00 „ | . . 4,60 „ |
| Parówki II gatunku za 1 kg . . . . | 4,20 „ | . . 3,80 „ |
| Kaszówka I gatunku za 1 kg . . . . | 1,80 „ | . . 1,60 „ |
| Kaszówka II. gatunku za 1 kg . . . . | 1,20 „ | . . 1,10 „ |
| Łój za 1 kg . . . . . . . | 2,90 „ | . . 2,60 „ |
| **Mąka żytnia:** | | |
| Cena 100 kg 70% mąki żytniej loko młyn ustala się dla całego powiatu na . . . . . | 47,75 „ | |
| Ceny na mąkę pszenną 65 proc. nie ustalono ponieważ młyny tutejsze mąki pszennej nie wyrabiają. | | |

Ceny powyższe obowiązują od dnia następnego po ogłoszeniu w Orędowniku powiatu morskiego i są cenami maksymalnemi.

W składach właściwych winny być wywieszone cenniki z powyższemi cenami.

Winni żądania cen wyższych od wyżej podanych lub nieujawnienia cen tych, karani będą na podstawie § 10 rozporządzenia wyżej cytowanego w łączności z art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku — Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527) — grzywną do 10.000 zł. wzgl. aresztem do 6 tygodni. W związku z tem wzywa się ludność, aby wyższych cen jak wyżej ustalonych nie płaciła, a tych, którzy żądają lub pobierają ceny wyższe, podawała bezwzględnie Starostwu do ukarania.

Wejherowo, dnia 7. 5. 1929 r.

Starosta: Lipski.

---

## OGŁOSZENIA.



Nakładem Wydziału Powiatowego w Wejherowie. Odpowiedzialny redaktor Augustyn Westphal, Wejherowo
Drukiem „Drukarni Kaszubskiej“ w Wejherowie.